

Sygn. akt II AKz 514/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Bożena Summer – Brason

Sędziowie: SA Michał Marzec

SA Mirosław Ziaja (spr.)

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Tomasza Janeczka

po rozpoznaniu w sprawie **S. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 i 3 pkt. 2 k.k. i z art. 200 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 7 stycznia 2014 roku, sygn. akt XVI K 207/13

w przedmiocie przedłużeniu czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Katowicach, przedłużył środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego S. K., zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Mysłowicach z dnia

10 października 2013 roku sygn. Akt II Kp 498/13 na okres do dnia do dnia 31 października 2014 roku. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że nadal istnieją w przypadku oskarżonego przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § § 2 k.p.k. wskazujące na konieczność dalszego stosowania tego środka.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając:

- 1) obrazę prawa procesowego, a to art. 249 §1 in fine k.p.k. mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na zastosowaniu środka zapobiegawczego w sytuacji, gdy zebrany materiał dowodowy dostarcza wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego;
- 2) obrazę prawa procesowego, a to art. 258 § 2 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, wyrażającą się w przyjęciu, że potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania jest uzasadniona grożącą oskarżonemu surową karą.

Mając na uwadze powyższe obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza akt sprawy przez pryzmat podniesionych w zażaleniu zarzutów, jak też zaprezentowanej na ich poparcie argumentacji, nie podważa poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych i prawnych oraz wywiezionego na ich podstawie wniosku, co do konieczności przedłużenia wobec oskarżonego S. K. najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Na wstępie należy stwierdzić, iż o ile można zgodzić się z tym, że zaskarżone orzeczenie zawiera analogiczną, co uprzednio argumentację, to jednak nie oznacza to, że sąd pobieżnie odniósł się do kwestii stosowania wobec oskarżonego najsurowszego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym. Wynika bowiem w sposób naturalny z faktu, iż w stosunku do oskarżonego trwają wciąż te same podstawy do dalszego stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, a jego sytuacja prawna pod tym względem nie zmieniła się. Nie zamyka to przecież drogi skarżącemu do poszukiwania bardziej kreatywnych sposobów obrony na tle zgromadzonego w sprawie, bogatego materiału dowodowego i doboru alternatywnych argumentów ją wspierających.

Wbrew wywodom skarżącego, analiza akt sprawy przekonuje, że nadal spełniona jest w przypadku oskarżonego podstawowa przesłanka z art. 249 § 1 k.p.k. w postaci dużego prawdopodobieństwa dopuszczenia się przez niego czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia. Należy jedynie dodać, że kontrola sądu odwoławczego w odniesieniu do tej przesłanki stosowania aresztu, odbywa się na kanwie istniejących aktualnie podstaw dowodowych. Pełna zaś ocena całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, także w aspekcie przyjęcia określonej kwalifikacji prawnej czynu, nastąpić może dopiero po zakończeniu fazy postępowania dowodowego. Aktualnie jednak – co wymaga podkreślenia - brak jest podstaw do przyjęcia, iż prawdopodobieństwo dopuszczenia się przez oskarżonego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu umniejszyło się lub upadło, bądź też wskazuje na zasadność przyjęcia innej kwalifikacji prawnej, której nota bene nie oferuje także skarżący, ograniczając się do samego zanegowania prawidłowości oceny prawnej inkryminowanego zachowania przyjętej przez oskarżyciela publicznego.

W obecnym stanie sprawy nadal zatem dowody przywołane w zaskarżonym postanowieniu, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonej oraz świadków, a także wnioski wypływające ze znajdującej się w aktach dokumentacji lekarskiej, pozwalają na stwierdzenie występowania w nin. sprawie materialnej przesłanki dowodowej, o jakiej mowa w art. 249 § 1 k.p.k. w stosunku do oskarżonego S. K..

W sprawie spełniona jest również przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy słusznie bowiem stwierdził, że oskarżonemu grozi wymierzenie surowej kary, zważywszy, że zarzucane mu przestępstwo stanowi zbrodnię. Należy podkreślić, że aktualnie brak jest uzasadnionych racjonalnie argumentów do podważenia tego stanowiska, jak też do stwierdzenia, iż zagrożenie to jest wyłącznie hipotetyczne. Jeśli weźmie się pod uwagę charakter zarzucanego oskarżonemu czynu oraz jego okoliczności podmiotowo – przedmiotowe, a w tym i wiek pokrzywdzonej dziewczynki, wówczas istnieją zasadne podstawy do stwierdzenia, że oskarżonemu realnie grozi wymierzenie surowej kary w przypadku potwierdzenia w procesie sprawstwa i winy.

Wbrew zaś twierdzeniom skarżącego, zagrożenie surową karą jest w świetle art. 258 § 2 k.p.k. wystarczającą i samodzielną podstawą do stosowania tymczasowego aresztowania i z mocy prawa rodzi domniemanie, że oskarżony może podejmować działania zakłócające prawidłowy tok postępowania (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt I KZP 18/11). Tym samym zarówno fakt, że oskarżony ma stałe miejsce zamieszkania, jak też i to, że dotąd nie stwierdzono z jego strony podejmowania działań utrudniających postępowanie, nie niweczy wskazanej powyżej podstawy szczególnej do stosowania tymczasowego aresztowania, albowiem opiera się ona na

domniemaniu prawnym, że oskarżony, obawiając się realnie grożącej mu surowej kary może podejmować działania utrudniające prawidłowy przebieg postępowania karnego.

Reasumując stwierdzić zatem trzeba, że w aktualnym stadium postępowania, mając na uwadze czasokres stosowania wobec oskarżonego środka zapobiegawczego, przy stawianym mu wysoce uprawdopodobnionym zarzucie dopuszczenia się czynu

o wysokiej społecznej szkodliwości, spełniającym też kryterium z art. 258 § 2 k.p.k. zachodzi konieczność dalszego stosowania tymczasowego aresztowania, celem zabezpieczenia dalszego, prawidłowego toku postępowania jurysdykcyjnego.

Potrzeba ta nie dezaktualizuje się w momencie zgromadzenia, czy też utrwalenia większości materiału dowodowego, jak sugeruje to skarżący. Oczywistym bowiem jest, że konieczność taka powstaje zwykle w sytuacji zaistnienia ogólnej i szczególnych przesłanek tymczasowego aresztowania i trwać może aż do chwili rozpoczęcia wykonywania kary (art. 249 §4 k.p.k.) W niniejszej sprawie potrzeba ta istnieje nadal z powodów podniesionych powyżej, a zasadna jest tym bardziej, że nie zakończyło się jeszcze postępowanie dowodowe w sprawie.

Stanowisko to jest nadto o tyle zasadne, że z uwagi na wyznaczone kolejne terminy rozprawy głównej, m.in. w dniach 1.09.2014r, i 7.10.2014r wyznaczony okres tymczasowego aresztowania winien zagwarantować przeprowadzenie przez sąd meriti planowanych czynności dowodowych i zakończyć efektywnie etap postępowania rozpoznawczego.

Mając zatem powyższe na uwadze, wobec braku przesłanek, o jakich mowa w art. 259 § 1 k.p.k., jak też nie znajdując w zażaleniu wystarczających argumentów do uchylenia stosowanego w sprawie środka zapobiegawczego – orzeczono jak w części dyspozytywnej.

ZARZĄDZENIE

- o treści postanowienia powiadomić oskarżonego oraz jego obrońcę.
- Zwrócić akta sprawy

Katowice, dnia 13 sierpnia 2014r